

ali veliko, neizrekljivo zveličanje zraste iz njega! Tudi Leona in sveto cerkev čaka zmaga: »nič se ne bojte, jaz sem svet premagal«, je rekel Gospod in je šel krvavi pot potil in trpet brezmejnne bolečine. Zato le »vri-skaj Gospodu vsa zemlja«: pride enkrat jubilej, kojega ne bo konca na vekomaj! »Ker je v me zaupal, njega bom rešil in ga poveljal«. (Ps. 90). M. S.

Gospodarske stvari.

Naša vprežna živina in nje rabljenje.

(Konec.)

Nasproti treba je skrbeti, da ne bo voz pretežek, če se navzgor pelje in da dobijo konji tu pa tam prilžnost, k sapi priti. Kedar pelješ konja iz hleva, stori to brez naglice in ne goni ga precej v začetku vožnje hitro, naj po malem svojo hitrost razvija. Ravnaj tako tudi, kedar jih nazaj v hlev peljaš, in če so mokri od dela, vodi jih nekaj časa okoli in jih potem dobro odrgni.

Ko je delo, nujno delo pred vratmi, ne prizanaša se navadno konjem nič in ne pusti se jim potrebni počitek, češ, bodo pa potlej dan za dnevom v miru a to nikakor ni opravičeno. Le poglej takem zmučenemu konju čez nekoliko dni na noge, kako so mu otekle, da prestopiti ne more.

Tudi v onih dneh, ko so konji brez dela v hlevu, naj se vendar malo zunaj vodijo, da jim noge ne zastanejo in svoje gibčnosti ne zgubijo. Konji pa, ki so celi teden težko delali, naj imajo vsaj v nedeljo mir in nikakor ni prav, da se še sedmi dan v tednu vprežejo pred — kočijo; to že ni druga, ko trpinčenje uboge živali.

Kar se hrane tiče, naj se konjevi in goveji živini v obilici polaga, ne samo toliko, da pri življenju ostanejo, temuč več, da si močij naberejo, katere so pri delu zgubili. Se ve, da je stvar pri voli mnogo preprostejša, kakor pri konju, ker vsako klajo prebavi; a v onih dnevih, ko mora težko delati, se mu brez škode priloži tudi malo ovsa.

A drugače je pri konju. Ta ne more veliko množino klaje prebaviti, ker ima manjši želodec, kakor vol in bi ga prenapolnjen želodec le oviral; slednjič je treba še pomisliti, da konj veliko težja dela opravi in s tem veliko več močij porabi, katere le zadobi, če se mu krepka, tečna hrana daje in to je oves. A samega ovsa tudi ne sme zobati, ampak tu pa tam se mu tudi druga klaja poda: seno in rezanica, a to le zmes, kajti če konj le seno in deteljo ima, začnejo mu kmalu moči pešati in pri delu je v kratkem času ves moker.

Po zimi pa so konji brez težkega dela, tedaj jim že zadostuje samo seno ali detelja! Tudi ta ni prava: kajti konj pride pri taki klaji po malem ob vse moči, če tudi je brez težkega dela, ginejo mu moči, katerih bode že v prvi spomladi rabil in na enkrat se mu te ne povrnejo, če ga prav s samim ovsom hraniš.

Vsak dan naj se vprežni živini trikrat polaga, ob času težkega dela tudi po večkrat. Napaja naj se živina večkrat na dan, le na to je paziti, da ni voda ni premrzla ali žival prevroča; voda mora biti čista, kajti smrdljiva voda iz stoječih mlak živini le škoduje.

Slednjič naj kmet ne pozabi, da se mora vprežna živina pridno snažiti, ker le tedaj ostane lepa pa tudi močna. Hlev naj bo čist, zdrav, a ne premrzel, stelje naj bo pod živino obilo, vsak dan naj se žival snaži in če kmet vse tako preskrbi, sme se nadejati, da ima lepo pa močno vprežno živino v hlevu, ki je za njega tolike vrednosti, ker mu vsa težka dela opravlja.

Sadjerejstvo.

Letno zborovanje »cesarjevič Rudolfovega sadje-rejskega društva za Spodnji Štajar« bode dne 30. aprila t. l. ob pol štirih popoldne pri »Cestnem Jožetu« v Št. Juriji ob juž. žel. Dnevni red: 1. Letno poročilo predsednika. 2. Predavanje potovalnega učitelja g. Beleta o trto-reji. 3. Razni nasveti. K obilni udeležbi vabi odbor.

Sejmovi. Dne 20. aprila v Šentilji pri Slov. Gradci. Dne 21. aprila pri Sv. Petru pod Sv. Gorami. Dne 23. aprila na Ptui. Dne 24. aprila v Apačah, v Ivniku, pri Sv. Juriji v Slov. goricah, v Št. Juriji na juž. žel., v Mozirji in v Slivnici pri Mariboru. Dne 25. aprila v Dobovi, pri Sv. Juriji na Ščavnici, v Št. Juriji ob Tabru, v Gotovljah, v Kostivnici in v Vuzenicah.

Dopisi.

Iz Ribnice. (V spomin.) Vedno je resničen pregovor: Smrt ne zbira, le pobira. Še nismo položili v krilo črne zemlje trupla Ane Strajhar, že smo morali držati mrtvaško svečo prej čvrstemu in močnemu možu, kateremu bi gledé na moč in starost 53 let vsakdo prisodil še par desetletij življenja. Ali razne bolezni, posebno v želodcu so mu že nad pol leta na tihem spodjedale zdravje, dokler ga niso okoli pusta položile na postelj. Nikdo takrat ni resno mislil, da bomo vrlega soseda Janeza Praznika, p. d. Vrhovnika, posestnika v Arlici, tako kmalo zgubili, ali zgodilo se je drugače. Bolezen v želodcu mu ni dala več prebavljati, temuč mu je še le prejšnje moči vidno spodjedala, tako da je slabel od dneva do dneva. Previdenega s sv. zakramenti je tudi njega rešila neizprosna smrt groznih bolečin, v nepopisno bol in žalost zapuščenega ženi in dvema hčerama v petek zvečer okoli šeste ure. Mnogo je skrbel in se trudil ranjki z marljivo svojo ženo, da je s početka kupil eno, pozneje pa še dve drugi kmetiji, kar je vse prav pridno obdeloval. Sedaj, ko mu je imel se bližati čas, ko bi si lažje oddahnil gledé truda in na starost počival, ni mu bilo dano tega, temuč naglo mora vse pridelano in prihranjeno zapustiti in podati se na dolgo pot v večnost, kjer mu je dati račun od našega hiševanja. Upamo, da mu je bil lahek račun, ker njega sivi lasje in žuljave roke so pričali, da je ves čas svojega življenja se trudil, le skrbel in delal v potu svojega obraza! Na njegovem zadnjem potu v nedeljo spremlila in zgrinjala se je, kakor deroča reka velika množica ljudstva. Ko so č. g. župnik jemali slovo od njega, privabil je spomin njegov mnogim solze z očí. Tužnega srca smo mu v slovo spustili grudico prsti na krsto, s katero smo mu poslali poslednji pozdrav.

Od Št. Ilja v Slov. goricah. (Raznoterosti.) Minola je zima, minoli so tudi veseli velikonočni prazniki, a ne brez nesreče. Pri nas imajo fantje grdo navado, da o praznikih pri cerkvi med božjo službo s pistolami streljajo. Na velikonočno nedeljo popoldne pri večernicah, ko je bilo darovanje za uboge, šla je neka mati s svojim 5 let starim sinkom iz cerkve, ko so ravno zunaj fantje streljali, in zadel je kamen iz pištole fantiča v nogo. Nekateri so celo tako predrzni, da nosijo majhne možnarje seboj k cerkvi in tam z njimi streljajo. Ko bi molitvene knjige in rožnivenec seboj jemali in v cerkvi pobožno moliti, ne bilo bi nesreč in bi se njim ne trebalo pred gosposko zagovarjati. Ker se iz Slovenskih gorie viničarji selijo v Ameriko (samo od